

Nr 360.

Av herr **Skoglund** i Umeå **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, angående omorganisation av bilbesiktningsmannainstitutionen m. m.

För närvarande är bilbesiktningsväsendet inom Västerbottens län organiserat på så sätt att besiktningsmän finnas stationerade i respektive Umeå, Skellefteå och Lycksele städer. Från Kungl. Maj:ts sida har emellertid nu föreslagits att besiktningsmannatjänsten i Skellefteå skall indragas och att Skellefteå för framtiden skall bli endast mottagningsort med mottagning en eller ett par gånger i veckan. En dylik anordning måste komma att bli i högsta grad otillfredsställande, enär den kommer att medföra att besiktningsarbetet inom den norra delen av länet avsevärt försvåras och fördröjes. Antalet besiktningar i Skellefteå är redan nu så stort att det ger full sysselsättning åt den där stationerade besiktningsmannen. Under sådana förhållanden måste det anses otänkbart att man på exempelvis två mottagningar i veckan skall medhinna allt det besiktningsarbete för vars fullgörande det f. n. erfordras alla arbetsdagar i veckan. Trängseln bland de besiktningsökande från norra länsdelen kommer därför att bli mycket omfattande, och det finns anledning förmoda att en hel del av dem tvingas att söka sig till Umeå för att få besiktningen utförd där. En indragning av besiktningsmannatjänsten i Skellefteå kommer därför att medföra allvarliga olägenheter. Vad statsmakterna till äventyrs komma att vinna, få de förrättningsökande betala mångdubbelt genom förlängda resor, tidsförlust o. dyl. Detta har också understrukits av den i Umeå stationerade länsbesiktningsmannen, som därvid förklarar att en indragning av besiktningsmannatjänsten i Skellefteå syntes honom otänkbar.

Enligt den framlagda propositionen skall bilbesiktningsverksamheten i de båda nordligaste länen ha gemensam centralort, nämligen Luleå. Området kommer följaktligen att omfatta ungefär 165 000 km² eller något mer än en tredjedel av hela Sveriges yta. Ett så stort verksamhetsområde måste bli oerhört tungarbetat. En uppdelning av detsamma efter länsgränserna förefaller därför i hög grad motiverad. Centralorter skulle därvid bli Luleå respektive Umeå. Åt en dylik uppfattning har även länsbesiktningsmannen i Umeå givit uttryck. Från hans sida har därvid framhållits att en inspektionsresa med Luleå som enda centralort skulle komma att omfatta 190 mil eller betydligt mer än sträckan Ystad—Haparanda. För en dylik resa — med dagsfärder på 32 mil och med 1 dags uppehåll på stationsorterna — ha beräknats åtgå 10 dygn. Under gynnsamma förhål-

landen, t. ex. vintertid, beräknas resan komma att kräva ännu längre tid. På grund av dessa och liknande förhållanden anser därför länsbesiktningsmannen i Umeå att det föreligger ett oavvisligt behov av att Västerbottens län erhåller en egen centralort, förslagsvis länsstaden Umeå. Även länsstyrelsen i Umeå har understrukit angelägenheten av att länet får en egen centralort, nämligen Umeå.

Under hänvisning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen vid besvarandet av Kungl. Maj:ts proposition nr 183 ville besluta,

att en bilbesiktningsman skall vara stationerad i Skellefteå stad;

att Umeå stad skall utgöra centralort för bilbesiktningsverksamheten inom Västerbottens län; samt

att en uppräknig av de beräknade anslagen måtte ske med hänsyn till här gjorda hemställanden.

Stockholm den 19 mars 1947.

Gösta Skoglund.

Ivar Jansson,
Kalix.

Magnus Nilsson.

Carl Lindmark.

Ragnhild Sandström.

Uddo R. Jacobson.